

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3ECdo/20/2018
Identifikačné číslo spisu:	5616200702
Dátum vydania rozhodnutia:	18.02.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:5616200702.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej KOMA SLOVAKIA s.r.o., so sídlom v Nitre, Mlynárce - Štúrova č. 140, IČO: 35 941 472, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Martina Granca č. 3, IČO: 52 262 821, proti povinnému Ing. Y. W., bývajúcemu v I., o vymoženie 4 152,14 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 6 Er 200/2016, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 24. októbra 2016 sp.zn. 20 CoE 115/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Pred súdnym exekútorom JUDr. Ladislavom Jakubcom sa 27. januára 2016 začalo na návrh oprávnenej exekučné konanie pod spisovou značkou Ex XXX/XXXX o vymoženie pohľadávky vo výške 4.152,14 € s príslušenstvom. Oprávnená svoj návrh dôvodila vydaným rozhodcovským rozsudkom rozhodcovského súdu ROYAL DEVELOPMENT - RSRD, záujmové združenie právnických osôb, so sídlom v Hruboňove, Suľany č. 243, IČO: 45 741 905 z 23. septembra 2015 sp.zn. G./XXX/XXXX (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“).

2. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 8. apríla 2016 č.k. 6 Er 200/2016-25 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že v predmetnej veci nebola riadne uzavretá rozhodcovská zmluva. Táto mala byť dohodnutá v čl. 6 ods. 6.6. rámcovej zmluvy o podnikateľskom nájme hnutelných vecí NZ č. 051-1491178 (č.l. 6 a nasl.), v nadväznosti na všeobecné podmienky pre prenájom kontajnerov čl. 6 ods. 6.8. (č.l. 12 a nasl.), ako aj dodatku č. 1 čl. 5 ods. 5.4. (č.l. 10 a nasl.). Z predložených listinných dôkazov mal súd prvej inštancie preukázané, že rozhodcovskú doložku uzavrela oprávnená so spoločnosťou AGRO SK, s.r.o. so sídlom v Liptovskom Mikuláši, Školská č. 1132/5, IČO: 44 982 241 (ďalej len „spoločnosť AGRO SK, s.r.o.“), ktorej konateľom bol povinný (od 1. októbra 2009 do 14. júna 2017). S poukazom na znenie § 3 ods. 1 a § 3 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní č. 244/2002

Z.z. (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) konštatoval, že v danom prípade rozhodcovská zmluva nebola uzavretá vôbec. Povinný ju totiž neuzavrel vo svojom mene ako fyzická osoba, ale ako konateľ spoločnosti, ktorý za ňu konal. Zároveň podľa názoru súdu prvej inštancie v rozhodcovskom konaní došlo k pochybeniu pri doručovaní a vyznačení právoplatnosti exekučného titulu. Pri doručovaní zásielky povinnému do vlastných rúk nebol v danom prípade dodržaný postup v zmysle § 47 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), preto nebolo možné považovať rozhodcovský rozsudok za účinne doručený a tým spôsobilý nadobudnúť právoplatnosť. Z predloženej fotokópie zásielky mal súd prvej inštancie preukázať, že na doručení chýba údaj o dni neúspešného pokusu o doručenie s výzvou o opakované doručenie, ako aj údaj o dni, kedy sa vykonalo opakované doručenie.

3. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 24. októbra 2016 sp.zn. 20 CoE 115/2016 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP), s jeho odôvodnením sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP) a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil nasledovné:

3.1. V zmysle § 3 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní rozhodcovská zmluva, ktorá bola uzavretá medzi oprávneným a spoločnosťou AGRO SK, s.r.o. by zaväzovala právnych nástupcov zmluvných strán v prípade ak by to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevylúčili, čo nebol tento prípad. V konaní nebolo preukázané, že by došlo k právnemu nástupníctvu zo strany dlžníka na povinného; že by došlo k univerzálnej alebo singulárnej sukcesii dlhu podľa základnej zmluvy na tretiu osobu (na povinného). Nemožno preto konštatovať, že by spoločnosť AGRO SK, s.r.o. ako zmluvná strana mala právneho nástupcu v osobe povinného, ktorý by bol zaviazaný z rozhodcovskej doložky. Pokiaľ ide o aplikáciu § 3 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní je podľa názoru odvolacieho súdu toto hmotnoprávne ustanovenie nevyhnutné aplikovať v znení účinnom ku dňu uzavretia konkrétneho hmotnoprávneho úkonu (k 19. júnu 2014). Opačný výklad by znamenal, že podľa nového právneho predpisu (v znení účinnom od 1. januára 2015 ako ho aplikoval rozhodcovský súd), by sa retroaktívne posudzovali účinky právneho úkonu rozhodcovskej doložky, ktorá vznikla pred účinnosťou zákona č. 336/2014 Z.z., čo je podľa odvolacieho súdu ústavne neudržateľný právny názor. Odvolací súd sa plne stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nebola vôbec rozhodcovská zmluva uzavretá, nakoľko táto bola uzavretá medzi oprávneným a treťou osobou (spoločnosť AGRO SK, s.r.o.) bez toho, aby táto tretia osoba bola právnym predchodcom povinného.

3.2. V súvislosti s doručovaním rozhodcovského rozsudku odvolací súd uviedol, že pokiaľ bol tento doručovaný povinnému ako konateľovi spoločnosti AGRO SK, s.r.o., bol mu doručovaný ako fyzickej osobe a nie ako fyzickej osobe - podnikateľovi. Vzhľadom k tomu bolo potrebné aplikovať § 47 ods. 2 OSP. Na povinného totiž nie je možné hľadiť ako na fyzickú osobu - podnikateľa, ktorého adresa miesta jeho podnikania je uvedená v Obchodnom registri alebo inom registri, v ktorom je zapísaná, ako to vyžaduje § 48 ods. 3 OSP. Nie je možné zamieňať si jeho funkciu konateľa so statusom fyzickej osoby - podnikateľa, ktorá podniká na základe osobitného oprávnenia, ktoré svedčí priamo tejto fyzickej osobe. Pokiaľ rozhodcovský súd exekučný titul doručoval doručenkou bez opakovaného doručenia, nenastala fikcia doručenia v zmysle § 47 ods. 2 OSP, a preto exekučný titul nebol povinnému doručený, preto nie je ani formálne vykonateľný.

3.3. K odvolacím námietkam oprávneného odvolací súd doplnil, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevplynulo, že by súd prvej inštancie uvedený spor vyhodnotil ako spor spotrebiteľský. Neboli tiež interpretované právne normy subjektívne alebo v neprospech oprávneného. Skutočnosť, že iné súdy povolili exekúcie na štatutárov spoločnosti dlžníkov, nemalo žiaden vplyv na rozhodnutie v tejto právnej veci, nakoľko súd nie je viazaný rozhodnutiami iných súdov, navyše nebolo zrejmé, že by rozhodnutia týchto súdov boli založené na totožných skutkových okolnostiach. Skutočnosť, že rozhodcovské konanie, výsledkom ktorého je rozhodcovský rozsudok (exekučný titul), bolo pokračovaním rozhodcovského konania o pôvodnú pohľadávku voči spoločnosti AGRO SK, s.r.o. nezakladá právomoc rozhodcovského súdu vo vzťahu k fyzickej osobe povinného. Rovnako túto právomoc nezakladá ani tá skutočnosť, že povinný osobne podpísal rozhodcovskú doložku za spoločnosť AGRO SK, s.r.o., nakoľko tento vystupoval ako konateľ tejto spoločnosti a nie ako fyzická osoba.

4. Oprávnená proti uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a z § 421 ods. 1 písm. a/, c/ CSP.

4.1. Porušenie práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ CSP) videla vo vade zmätočnosti, ktorá spočíva v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, toto rozhodnutie považovala za nedostatočne odôvodnené do tej miery, že je nepreskúmateľné, arbitrárne. Odvolaciemu súdu vytýkala, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s jej námietkami, ktoré sú pre posúdenie veci rozhodujúce.

4.2. Na odôvodnenie prípustnosti svojho dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP uviedla, že súdy oboch inštancií zároveň pochybili pri právnom posúdení veci. Nesprávne právne posúdenie veci videla v kritike viacerých úvah (argumentov) postupu súdov oboch inštancií, čo viedlo k nesprávnym právnym záverom o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prejednávanom prípade.

4.3. Z vyššie uvedených dôvodov preto navrhla, aby dovolací súd uznesenia oboch súdov nižšej inštancie buď zrušil (a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie), alebo aby zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že vydá súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie v celom rozsahu jej žiadosti.

5. Povinný sa k dovolaniu nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP). Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia odvolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

I.

8. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k dovolateľom namietanej procesnej vade.

9.1. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

9.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných

predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9.3. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

9.4. Pokiaľ oprávnená namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok riadneho odôvodnenia, dovolací súd poukazuje na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci.

9.5. Na podstate zásady, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) inú vadu konania (teda nie zmätočnosť), zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

9.6. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. V celom rozsahu sa stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP) s odôvodnením súdu prvej inštancie, ktoré nad jeho rámec v zmysle uplatnených námietok oprávneného v odvolacom konaní doplnil. Vychádzal pritom z riadne zisteného skutkového stavu vyplývajúceho z dostatočne vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie.

Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie oprávnenej, že odvolací súd (súd prvej inštancie) svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom priečiacim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

10. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľka nedôvodne namieta existenciu vady konania uvedenej v § 420 písm. f/ CSP.

II.

11. Dovolaťka ďalej vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 CSP.

11.1. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11.2. Otázkou relevantnou z hľadiska tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (nie otázka skutková). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 221/2017).

12. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 38/2019, 4 Cdo 32/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 25/2018, 8 Cdo 100/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

13. Dovolateľka v dovolaní výslovne uviedla, že ňou podané dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP.

13.1. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp.zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 123/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétného stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

13.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov; inými slovami: ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, v jej riešení dovolacími senátmi sa ale prezentuje nejednotnosť brániaca vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho (procesnou) povinnosťou: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ označením konkrétnych (odlišných, napríklad aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne. V rozhodnutí sp.zn. 8 Cdo 78/2017 najvyšší súd doslovne uviedol, že v takom prípade je dovolateľ „povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne (zaujal iné právne závery)“.

14. Dovolateľka sa nestotožnila so skutkovými a právnymi závermi, na ktorých odvolací súd založil svoj rozsudok, avšak ani pri prístupe k jej dovolaniu podľa obsahu tohto procesného úkonu (§ 124 ods. 1 CSP) nemožno ustáliť, konkrétne ktorú právnu otázku mal na mysli v rámci argumentácie, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), respektíve ktorá právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Z dovolania ani nevyplýva, vo vzťahu ku ktorému rozhodnutiu dovolacieho súdu došlo k prípadnému

judikátornému odklonu dovolacieho súdu, ako ani ktoré rozhodnutia dovolacieho súdu považuje v riešení konkrétnej otázky (nevymedzenej) za rozdielne.

15. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že argumentácia dovolateľky týkajúca sa § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ CSP je nedostatočná a ňou uvádzané dovolacie dôvody nie sú v podanom dovolaní vymedzené spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP. Vzhľadom na to nemohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

III.

16. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

17. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie oprávnenej odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP (v časti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP), a vo zvyšku podľa § 447 písm. f/ CSP.

18. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.